

○

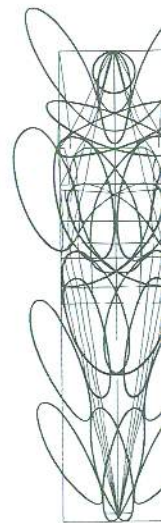
у мене вийшло власне оновлення базовий код суттєво урізаний дещо незмінне: якщо я ословлюю значить існую якщо валіза

зібрана значить я вже у дверях якщо світанок — кава без цукру решта потребує підтвердження версія встановлена без інструкції

зовнішні запити хочеш-не-хочеш чекають від мене то драми то драйву хоч вішай на себе табличку прострочено я сам ще не знаю з ким ви маєте справу

лише обживаюся з новими реакціями звикаю до свіжих ефектів оптики контрастність викручена на максимум здатність від спогадів відособити

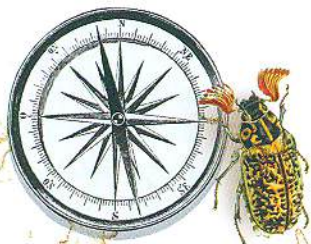
дійсність ускладнена сильні емоції вкупі з відтінками недоступні зникли сповіщення та анонси на тиждень на рік загалом на майбутнє

розпізнавання обличчя у дзеркалі
має затримку на долю секунди
додано тихий режим дзадзену
як споглядання пустого бездумного

реальність позбавлена зайвих гарантій
рефлексій та прагнення до поліпшень
троянда сказав би я це троянда
це троянда не менше не більше

сказав би: скидаю хвилини в минуле
з краю годинника разом з цифрами
досі ословлюю досі існую
кава допита валіза зібрана

a rose is a rose
is a rose

G.S.

коли тобі до рук траплялась
дерев'яна фігурка
припустимо солдатика
ти одразу бралась вивчати її деталі
вирізьблені аж до гудзика на мундирі
розфарбовані аж до гачка на мушкеті
чи що там у нього за зброя
і останнє над чим ти могла б замислитись
що колись він був деревом

я лежу на теплому асфальті
у місті назву якого не знають

за його межами

вулиці якого ще настільки тихі
що можна ось так лягти посеред дороги
і розкинути руки
я дивлюсь угору і уявляю
яке чудове буде у мене життя
проростаю в серпневе небо
а звідти як жуки з листя
зриваються зірки

на вершині півострова
де не зустріти людей зустрічаю ранок

навколо безліч шумних комах
а десь за рослинами — тихих лякливих тварин
та все одно стає нестерпно самотньо
і я заводжу small talk із сосною
дякую що завчасно скинула з себе
сухі гілки
тепер я можу приготувати нам чай
ось, *спробуй* — переливаю з підкопченої
кружки у землю
як тобі? — притискаюсь до сосни вухом
заплюшую очі
якщо так стояти достатньо довго
то можна відчутися стовбуром

на узбережжі тільки ми двоє
літня жінка показує мені сітку з устрицями
які встигла зібрати під першими променями
напевно їй ціле століття
але вона дивиться на мене не як прабабуся
а як мати
зриває з каміння устрицю
відкриває черепашку чорними нігтями
і простягає мені
дякую мам
я не розумію її мови а вона не знає моєї
ми довго говоримо

сидимо на уламках скелі
б'втаємо ногами в океані
дрібні риби покушують шкіру
звиваються як дощові хробаки
навколо коріння

якщо чесно я вже не пам'ятаю
як воно — бути деревом
але я точно абсолютно точно
ним був

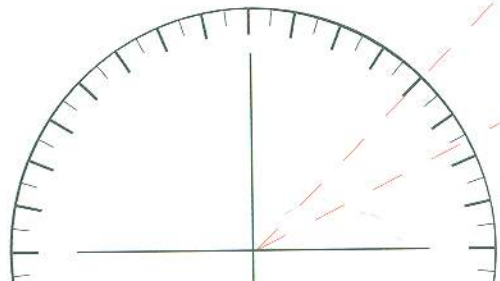

це дім якому пробило дах
це сад у якому є ствол і двонога
при пострілі груші летять на підлогу
дому якому пробило дах

це вхід у підвал у тіні винограду
це ковдра над сходами навскіс піднята
сортовані міни мішечки зарядів
під домом якому пробило дах

це Джек що нав'язує порох на міни
у плямах густих виноградної тіні
щораз помічаючи власну подібність
до дому якому пробило дах

це пороху крихти на Джековій куртці
це спроби його подолати рекурсію
вчепитись деталей аби не звихнутись
у домі якому пробило дах

це груші ростуть з мінометного дула
це ковдра задерлась це тіні хитнулись
це дивиться Джек зором Джека минулого
на Джека якому пробило дах

який оминаючи брукх і калюжі
збирає — чітка послідовність порушена —
докупи себе чи заряди чи груші
у домі якому пробило дах

